

நவீனத் தமிழாய்வு

(பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)
(சுலை & மனிதநியை)

Journal of Modern Thamizh Research

(A Quarterly International Multilateral Thamizh Journal)
(Arts & Humanities)

Vol. 7 No. 1

மார்ச்சு-பங்குனி 2050
January - March 2019

ISSN : 2321 - 984X
UGC Journal No.40720

Chief Editor
Dr. M. Sadik Batcha
Advisory Editor
Dr. N. Chandra Segaran
Editorial Board
Dr. MAM. Rameez
Dr. R. Jeya Raman
Dr. M. Pandi
Dr. Aranga. Pani
Dr. A. Ra. Sivakumaran
Dr. A. Syed Zakir Hasan
Dr. Kumar
Dr. S. Easwaran
Dr. P. Jeyakrishnan
Dr. G. Veeramani
Dr. K. Narmatha
Dr. S. Balasubramanian
Dr. K. Vasudevan
Dr. F. Selvakumaran
Dr. T. Vishnu Kumaran
Dr. S. Rajendran
Dr. B. Sathiyamoorthy
Dr. Govindaraj
Dr. Kumara Selva
Dr. Senthil Prakash
Dr. R. Kurinchiyenthan
Dr. Sr. Jeusin Francis
Dr. R. Rajalakshmi
Dr. R. Malarvizhi Mangayarkaras
Dr. P. Ibrahim
Dr. K. Sirajudeen
Dr. T. Jegathesan
Dr. Pon. Kathiresan
Dr. M.H. Jahanara
Anbu Jaya
Mr. K. Saravanan

முத்தி-7 எண் 1

பல்கலைக் கழக மானியக் குழு அங்கீகாரம் பெற்றத் தமிழ்ப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

UGC APPROVED INTERNATIONAL THAMIZH JOURNAL

சான்றிதழ்

Certificate

This is to certify that Dr. / Mr. / Ms.

முனைவர் த.கீதாஞ்சலி
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம் கல்லூரி,
பாளையச்சி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

has Published a paper titled

பண்டையத் தமிழரின் மருத்துவ அறிவு

Sl.No. 46 50

Pages : 298-302

Published by

RAJA PUBLICATIONS

No. 10 (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalal,

Tiruchirappalli - 620 023, Tamil Nadu, India.

Mobile : 9600535241

Website : www.rajapublications.com

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Associate Professor

PG and Research Department of Thamizh

Jamal Mohamed College (Autonomous)

Tiruchirappalli - 620 020, Tamil Nadu, India

Mobile : 94434 17242, Email : ms_batcha@yahoo.co.in

19 பகுதி-1
Part -1

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Advisory Editor

Dr. N. Chandra Segaran

Editorial Board

Dr. MAM. Rameez

Dr. R. Jeya Raman

Dr. M. Pandi

Dr. Aranga. Pari

Dr. A. Ra. Sivakumaran

Dr. A. Syed Zakir Hasan

Dr. Kumar

Dr. S. Easwaran

Dr. P. Jeyakrishnan

Dr. G. Veeramani

Dr. K. Narmatha

Dr. S. Balasubramanian

Dr. K. Vasudevan

Dr. F. Selvakumaran

Dr. T. Vishnu Kumaran

Dr. S. Rajendran

Dr. B. Sathiyamoorthy

Dr. Govindaraj

Dr. Kumara Selva

Dr. Senthil Prakash

Dr. R. Kurinchiventhan

Dr. Sr. Jeusin Francis

Dr. R. Rajalakshmi

Dr. R. Malarvizhi

Mangayarkarasi

Dr. P. Ibrahim

Dr. K. Sirajudeen

Dr. T. Jegathesan

Dr. Pon. Kathiresan

Dr. M.H. Jahanara

Anbu Jaya

Mr. K. Saravanan

பக்கவைக் கழக மாணியக் குழு அங்கீகாரம் பெற்றத் தமிழ்ப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

UGC APPROVED INTERNATIONAL THAMIZH JOURNAL

UGC Journal No.40720

நவீனத் தமிழாய்வு

(பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)
(கலை & மனிதவியல்)

Journal of

Modern Thamizh Research

(A Quarterly International Multilateral Thamizh Journal)
(Arts & Humanities)

Published by

RAJA PUBLICATIONS

10, (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamatal,
Tiruchirappalli - 620 023, Thamizh Nadu, India.

Mobile : +91-9600535241

website : rajapublications.com

19 பகுதி-1
Part - 1

பண்டையத் தமிழரின் மருத்துவ அறிவு

முனைவர் த.கீதாஞ்சலி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம் கல்லூரி,
பாளையச்சி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

உலக உயிரினங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இன்ப துன்பம் என்பது இயல்பாக வரக்கூடியது. இன்பம் விழையின் மனம் மகிழும். துன்பம் நேரின் வருந்தும். உயிரினங்களை வருத்துகின்ற துன்பத்தைத் தரும் நோயைப் போக்குவது மருந்தாகும். நோய் நீக்கும் செயலைக் குறிப்பது மருத்துவம் ஆகும். அச்செயலைச் செய்பவன் மருத்துவன் ஆவான். மருத்துவம் ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கனுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

சங்ககாலத்தில் மருத்துவ அறிஞர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் சிறந்த இலக்கியச் செல்வர்களாகவும் திகழ்ந்தனர் என்பதற்கு மருத்துவர் தாமோதரனார் என்னும் புலவரே சான்று. மேலும் அசோகரால் நிறுவப்பட்ட மருத்துவமனைகள் தமிழகத்தில் இருந்தன என்பதற்கு அவருடைய கல் வெட்டுகளே சான்றுகளாகின்றன. மனிதர்களுக்கு மட்டுமின்றி விலங்குகளுக்கும் மருத்துவமனைகள் அவரால் நிறுவப்பட்டன.

பண்டைத் தமிழர்கள் துன்பம் தரும் எதனையும் நோய் என்றனர். மனிதனை நொய்மைப் படுத்துவதால் நோய் எனப் பெயர் வந்தது. பசி, நீர் வேட்கையைக் கூடத் தமிழர்கள் நோய் என்றனர். கோவூர்கிழார் நீரையும் உணவையும் 'இருமருந்து' என்கிறார். பசிப்பிணியைப் போக்க முன்வந்த வள்ளல்கள் பசிப்பிணி மருத்துவர் எனப் பாராட்டப்பட்டனர். சோழன் நலங்கிள்ளி தன்நாட்டு வள்ளல் பெருமகன் பண்ணனைப் பாராட்டும் வகையில் "பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் அணித்தோ

சேய்த் தோ கூறுமின்" (புறம்:173) என்கிறார்.

மருத்துவம்

மருத்துவம் என்பதற்கு வைத்தியம், மருந்து, பரிகாரம் என்று தமிழ் அகரமுதலி (ப.853) விளக்கம் தருகிறது. மருத்துவத்தைச் 'சிகிச்சம்' என்றும், மருத்துவமனையைச் 'சிகிச்சன்' என்றும் தமிழ் ஆங்கில அகராதி (ப.2054) விளக்குகிறது. எனவே மருத்துவம் என்பது மனிதனின் உடல், மனம், உயிர் ஆகிய பல்வேறு கூறுகளையும் அவற்றின் நிலைமைகளையும் ஆராய்ந்திடும் ஒரு தூய்மையான அறிவியல் எனலாம்.

போர்க்களம் சென்று விழுப்புண்பட்டு, புண்ணின் வலியுடன் வீடு திரும்பும் வீரனுக்கு மருத்துவம் பார்க்கும் மருத்துவராக மனைப்பெண்டிர் இருந்துள்ளனர். மருத்துவம் பார்க்கும் ஆணை 'மருத்துவர்' என்றும், பெண்பாலரை 'மருத்துவி' என்றும் அழைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது என்பதை 'ஆருயிர் மருத்துவி' என்று மணிமேகலை(17:15) காட்டுகிறது. எனவே ஆண், பெண் இருபாலரும் மருத்துவக்கல்வி உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

மருத்துவன் பற்றி

மருத்துவன் தரும் மருந்தானது உடலுள்சென்று நோய் போக்கி மகிழ்வைத் தருவது போல எனவரும்.

"திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன்
ஊட்டிய
மருந்து போல்" (பாலைக்கலி.16)

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் மருத்துவன் தரும் மருந்து துன்பத்தை நீக்கும் என்ற கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

மருத்துவன் கடமை

தனக்கு உற்ற நோயை நீக்குமாறு மருத்துவனிடம் நோயாளி வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்ட பின்னும் மருத்துவன் நோயாளிக்கு மருந்து அளிக்காவிட்டால் அது கொடுமை என்று நெய்தல் கலி,

“....திறனறி ஒருவன்

மருந்து அறை கோடலின் கொடிதே”
(12:24-25)

என்று உரைக்கிறது.

நோயாளிக்கு வந்த நோய் அறிந்து அதற்கு ஏற்ற மருந்து தருவது மருத்துவனின் கடமையும் அறமும் ஆகும். நோயாளி விரும்புவதையெல்லாம் தருவது மருத்துவத் தருமம் என்று என்ற கருத்தைக் கூறி நோயாற்றுக்கின்ற மருத்துவனைப் போற்றி நற்றிணை அவனை ‘அறவோன்’ என்கிறது.

“அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது
கொடாஅது

மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன்
போல” (136:23)

என்ற நீங்காத நோயையும் நீக்கும் மருத்துவனை அறவாளன் என்கிறது. இதிலிருந்து மருத்துவனின் மேன்மை புலப்படுகிறது.

மருந்து- வரையறை

பழந்தமிழ்ப்புலவர்கள் ஒரு நல்ல மருந்தின் பண்புகளையும் தங்களின் மருத்துவப் புலமையையும் தங்கள் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். நோயாளியின் துன்பத்தையும் வேதனையையும் போக்குவது மருந்து என்பதை நற்றிணை, “அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும் மருந்து” (பா.140) என்கிறது. “அருந்துயர் ஆரமர் தீர்க்கும்

மருந்து” (கலித். 8) என்றும், உயிரைக் காக்கும் பொருளாக மருந்தை வரையறுத்துள்ளதை, “இன்னுயிர் செய்யும் மருந்து” (கலித்.31) என்றும் கலித்தொகை உரைக்கிறது.

மருந்தின் இலக்கணம்:

சங்க இலக்கியத்தில் மருந்து பற்றியும், மருத்துவப் பொருட்கள் பற்றியும் குறிப்புகள் உள்ளன. அதைக் கொண்டு நல்ல மருந்திற்குரிய இலக்கணத்தை வரையறுக்கலாம்

மருந்து என்பதை மரு+உந்து எனப் பிரித்து மருந்து உட்கொள்வதன் மூலமாக உயிர் உந்தப்பட்டு மரு ஆகிய குற்றம் நீங்குவது எனப்பொருள் கொள்வர். ஒருவருடைய நோயைத் தீர்க்க மருத்துவனால் கையாளப்படும் பரிகாரமே மருந்தாகும். ‘மருந்து’ என்ற சொல் ‘மருத்து’ என வலித்தல் விகாரம் பெற்று மருத்துவத் தொழிலை உணர்த்திற்று.

மருந்து என்ற சொல் ‘மரு’ என்ற வேரின் அடிப்படையாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். மரு என்றால் மலைவாசனை, மருக்கொழுந்து, இளம் தளிர் என்று பொருள் படும். மலைக்காடுகளில் கிட்டும் வெவ்வேறான மணமும் குணங்களும் கொண்ட மூலிகைகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் பொருள்கள் நோய்க்கு எதிராகச் செயல்படுவதால் இதை மருந்து என வழங்கி இருக்கலாம் என்பது உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கமாகும்.

முதலில் மருந்தானது நோயைத் தடுத்து உயிரைக் காக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இதைக் கலித்தொகை,

“இன்னுயிர் செய்யும் மருந்து”(கலி.32)

என்று குறிக்கிறது. எனவே மருந்தானது நோயைக் கட்டுப்படுத்தி நோயாளியின் உயிருக்குத் தீங்குநேராதபடி அவன் உயிரைக் காக்கவேண்டும்.

மேலும் மருந்தானது பொறுக்க முடியாத வருத்தத்தைப் (வலி) போக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். துன்பம் என்பது உடல், உன்மம் இரண்டையும் குறிக்கும். இதைக் கவித்தொகை, "அருந்துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும் மருந்து" (கலி.8) என்கிறது.

அடுத்து மருந்தானது உடலில் உண்டாகும் நோயை உடனுக்குடன் தீர்த்து நோயுற்றவனை நலம்பெறச் செய்ய வேண்டும். உடலில் அளவோடு பொருந்தி, பின்விளைவுகள் (side effect) இல்லாததாகி நோயை விரைவாகத் தீர்க்கும் மருந்தாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கவித்தொகை,

"இடும்பை தணிக்கும் மருந்து" கலி23) என்கிறது. இறுதியாக உடல் நோயால் ஏற்படும் இழிவு, வெறுப்பு ஆகியவற்றைத் தீர்க்கவல்லதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை நற்றிணை,

"அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும் மருந்து"
(140:9-10)

என்று கூறுகிறது.

மருந்தும் பாதுகாப்பும்

பண்டை நாளில் மரங்கள், அதன் பட்டைகள், இலைகள், பூ, காய்கள் மருந்தாகப் பயன்பட்டன. இவ்வாறு மருந்து தரும் மரங்களை எதிர்காலத்தின் பயன்கருதிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற சமூகச் சிந்தனை பழந்தமிழ் மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்பட்டது. அதனால் மருந்தாகும் மரங்களை மருந்து எடுக்க மீண்டும் அவை தளிர்ந்து வளரும் விதத்தில் பாதுகாத்து வந்தனர் என்பதை நற்றிணை,

"மரஞ்சா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்
உரஞ்சாச் செய்யார்.." (226:1-2)

என்று காட்டுகிறது. மரம் பட்டுப்போகும் அளவிற்கு அவர்கள் மரத்திலிருந்து

மருந் தெடுப்பதில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. எங்ககாலத்தில் கள் என்பது உணவாகப் பயன்பட்டது. அதற்குக் 'கொண்டி' என்று பெயர். சோர்வு நீங்கி புத்துணர்வு பெறக் கள்ளை உண்டனர். கள் உடலில் வெப்பத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதைப் புறநானூறு,

"வெப்புடைய மட்டு உண்டு" (24:5) என்று குறிக்கிறது. கள் உண்டதனால் நா குழறி குழந்தைகள் பேசும் மழலைபோலப் பேசுவர். கள்ளை நெடுங்காலம் உண்டவர்கள் செருக்காளர் எனப்பட்டனர். ஆங்கில மருத்துவத்தில் 'Chronic Addicts' என்பர். கள்ளுண்டவர் வெறியைப் போக்க மாற்று மருந்தாக 'இஞ்சியை'ப் பயன்படுத்தினர். அதனுடன் மலர்ந்த பூவை முகர்ந்தனர். கள் உண்பதால் உரை மாறுதல், கண் சிவத்தல், நடைமாறுதல், மெய் விதிர்ந்தல் முதலிய குறி குணங்கள் ஏற்படும் என்பதை அன்றைய மருத்துவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

தீப்புண்

தீயால் சுட்ட புண் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. தீயினால் உண்டாகும் புண்ணைக் காட்டிலும் காமநோய் மிகவும் கொடியது. ஏனெனில் தீப்பட்ட இடத்தில் தாங்க முடியாத எரிச்சல் ஏற்படும். இதனைக் கவித்தொகை,

"மின் ஆயிழை தீயினும் கொடிது அவர்
சாயலின் கனலும் நோய்"(147)

என்றுரைக்கிறது.

உதட்டுப்புண்

முன்பனிக்காலத்தில் உதடுகள் வெடித்து புண் உண்டாகும். இதை அற்சிரம் என்பர். அற்சிரம் என்பது முன்பனிக்காலம் என்றும் பொருள்படும். அக்காலத்தில் உதடுகளில் உண்டாகும் புண்ணை அற்சிரம் என்றனர்.

பூர்த்தி செய்து கொண்டதுடன், ஆரோக்கியமான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான மருத்துவ முறைகளையும் சிறப்புறக் கையாண்டுள்ளனர். மருத்துவத்துறை இன்று உலகத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைக்கிறது என்றாலும் அத்துறைக்கும் சவாலான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. எவ்வளவுதான் மருத்துவம் முன்னேறினாலும் இன்றும் நோயினால் ஏற்படும் உயிர் இழப்புக்களை யாராலும் தடுக்க இயலவில்லை. ஆனால் எத்தகைய அறிவியல் வளர்ச்சியும் இல்லாத பழங்காலத்தில் மக்கள் தமது அரிய முயற்சியால், நோயிலிருந்து சமுதாயத்தைக் காத்து வந்துள்ளமைக்கு ஆதாரமாக இன்றைய இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. பண்டைத் தமிழர்கள் மருத்துவத்தைத் தனியே போற்றாமல் அவற்றை வாழ்வியலோடு இணைத்தே வளர்த்துள்ளனர் என்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக உணரமுடிகிறது.

ஓ

1. அபரத்குமார்	இசுலாமிய புலவர்களும், சிற்றிலக்கியங்களும்	1-5
2. அ.ஞானவேல்	நாட்டுப்புற விடுதலைகள் போடப்படும் காலமும் இடமும்	6-8
3. இரா.ஜோஸ்லி & S. பாலின் செல்வலோபா	வாண்பாடிகளும் மார்க்கியமும்	9-13
4. க.அ.அன்சையப்பன்	தொண்டைநாட்டு ஆடை வகைகள்	14-21
5. R.GNANASEKARAN	RATIONALISM IN FRANCIS NICHOLAS CHELLIAH'S ESSAY MORALS IN THE INDIAN CONTEXT	22-26
6. N. GAFOORDEEN	நூல் ஆய்வு: சீ.ஆ. கோட்பாடுகள் ஒரு பகுப்பாய்வு	27-34
7. S. KANNAN	HISTORY OF EDUCATIONAL BACKGROUND OF VIRUDHUNAGAR DISTRICT	35-41
8. X. STELLA MARY & K. VISWA SAROJINI DEVI	A STUDY ON CUSTOMERS SATISFACTION: WITH SPECIAL REFERENCE TO MOBILE NETWORK USERS IN TIRUNELVELI DISTRICT	42-49
9. இரா.அலெக்ஸாண்டர்	மேலாண்மை பொன்னுசாமியின் புதினங்களில் மனிதநேயம்	50-54
10. ப.சித்ரா	அறக்கட்டமைப்பில் கல்வி	55-60
11. க.பாலராஜ்	பொன்னிலின் மறுபக்க நாவலில் தீண்டாமை	61-65
12. வ.கணபதிசாமி	கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்களில் வாழ்வியல் செய்திகள்	66-68
13. ச.கே. பி.இராஜினா	எட்டுத்தொகை நூல்களில் தீ	69-78
14. ச. சல்வரன்	இலக்கணம் கற்பித்தலில் எளிய உய்த்துணர் முறைகள்	79-82
15. PULENTHIRAN NESAN	பிளேட்டோவின் குடியரசு நூலில் பிரதானப்படுத்தப்படும் 'அரசும் சமூகமும்' ஓர் நடைமுறை மெய்யியல் நோக்கு	83-94
16. G. PRABHU	INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS: SIGNIFICANCE OF PATENTS AND EFFICIENCY	95-102
17. P. SIVABHARATHIRAJA	PERFORMANCE OF STUDENTS IN HIGHER EDUCATION THROUGH E-LEARNING	103-110
18. ச. அருள் ஜோஸ்பின்	சங்க இலக்கியம் காட்டும் நுண்கலைகள்	111-115
19. MANOHARAN S	ASTANGA YOGA OF PATHANJALI AND THIRUMULAR - A STUDY WHICH UNDERLIE PHENOMENA	116-133
20. பெ.கலியமூர்த்தி	சோதிடவியலில் - ஐரவீரன் - குறிப்பிட முன் எண்ப்பய பற்றிய கருத்தாக்கம்	134-144
21. ந.நேகா	பாண்டிய மன்ன பெருமை சிற்பம்	145-148
22. கு. உத்தமன்	எட்டாம் திருமுறை - சிவ சிற்ப தோய் பொலிவு.	149-153
23. வே.அகிலா	தமிழில் இசுலாமிய நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள்	154-157
24. க.ப.லதா	வண்ணச்சரபம் தன்மை சுவாமிகளின் அறக்குடி கலம்பகத்தின் அமைப்பும் சிறப்பும்	158-160
25. G. KARTHICK & P. SIVANANDAN	RELICS IN KRISHNAGIRI DISTRICT	161-165
26. ச. பாலசுப்ரமணியன்	குறுநாற்றில் இளமை பெயர்கள்	166-170
27. டி.அனிதா	பெரியார் பார்வையில் குட்டி ரேவதியின் பெண்கள்	171-175
28. க.கே.சு.சு.	இதழியல்	176-180
29. V. S. VASANTHI @ SUBHA	MAKAP NEDUNKUZHAIKATHAR TEMPLE IN THENTHIRUPERAI - A STUDY	181-183
30. S. S. S. S.	STYLE OF PARATHAVARS IN PUNNAIKAYAL A STUDY	184-189
31. P. S. S. S.	KOTTAI PILLAIMAR IN SRIVVAIKUNTAM PAST AND PRESENT	190-193
32. D. S. S. S.	AWARENESS AND UTILIZATION OF GOVERNMENT SCHEMES FOR THE PROMOTION OF HIGHER EDUCATION AMONG WOMEN	194-201
33. K. KA. S. S.	SOCIAL STATUS OF FISHERMAN IN THOOTHUKUDI - A STUDY	202-208
34. M. S. S. S.	SOCIAL STATUS OF WOMEN IN TAMILNADU - A STUDY	209-213
35. அ.மகாபெட்கமி	புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கு	214-217
36. பா.தங்கமணி & இரா.சிவகுமார்	இந்திய இலக்கியச் சிற்பி அ. மாதவையா வள்ளலாரின் ஒருமை உள்ளம்	218-222
37. அ.தென்கீசன் ரமீஸ்	புரமியின் வகைப்பாட்டிலும் தமிழிலக்கியக் கல்விச் சிந்தனைகளும்	223-238
38. அ.இராஜேஷ்	சேக்கிழார் காட்டும் தொழில் மாந்தர்கள்	239-242
39. வ. அண்ணாதுரை	அறிஞர் அண்ணாவின் நாடகங்களில் அறவியலும், அழகியலும்	243-248
40. இல.பிரவீன் பிற்றர் - ஞானையா	நந்திக் கலம்பகத்தில் கைக்கிளை	249-252
41. ர.மங்கையர்க்கரசி	சங்க இலக்கியத்தில் திணைகளின் வழி தழையாடை பெறும் சிறப்பிடம்	253-258
42. ஆ.மலர்விழி & இரா.கப்பிரமணி	இந்திய வரலாற்றில் தாய்வழி சிந்தனை மரபும் தந்தை பெரியாரும்	259-282
43. மா.தமிழ்ச்செல்வி	நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இலக்கிய வகைமைகள்	283-287
44. இரா.ரேணுகாதேவி	நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரைத்திறன்	288-291
45. கு.சீனிவாசன்	புறநானூற்றில் போர்	292-297
46. த.கீதாஞ்சலி	பண்டையத் தமிழரின் மருத்துவ அறிவு	298-302
47. R. SARANYA & N. MAHESWARI	TEACHING AND LEARNING OF WORD ELEMENTS IN ENGLISH: A LINGUISTIC APPROACH	303-308
48. ச.கடர்கொடி	புதுச்சேரியில் நீர்மேலாண்மை	309-312
49. கா. விசாலாட்சி	வ.தேனப்பனின் எழுத்துக்குழுவும், எழுத்தாளுமையும்	313-320
50. இரா.முத்துக்கருப்பன்	இயற்கை வாழ்வில் இக்கால இலக்கியம்	321-324

செம்மொழித் தமிழ்

(பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)
(கலை & மனிதவியல்)

Journal of Classical Thamizh

(A Quarterly International Multilateral Thamizh Journal)
(Arts & Humanities)

Chief Editor
Dr. M. Sadik Batcha
Advisory Editor
Dr. N. Chandrasegaran
Editorial Board
Dr. S. Kumaran
Dr. Oppila Mathivanan
Dr. R. Rajagopal
Dr. Aranga. Pari
Dr. P.M. Jamahir
Dr. S. Rajaram
Dr. R. Velmurugan
Dr. S. Chitra
Dr. E.R. Ravichandran
Dr. Ganesan Ambedkar
Dr. K. Thilagavathi
Dr. P. Velmurugan
Dr. G. Sheik Meeran
Dr. P. Selvakumar
Dr. M. Karunanithi
Dr. A. Kaleel Rahman
Dr. A. Senthil Kumar
Dr. S. Tamil Velu
Dr. M. Arunachalam
Dr. R. Vijayarani
Dr. V. Dhanalakshmi
Dr. S. Ramesh
Dr. J. Chandrakala
Dr. C. Prabhakaran
Dr. P. Santhi
Prof. Balasundaram Elayathamby
Dr. A. Thoufiq Rameez
Dr. S. Bharathi Prakash
Dr. J. Selva Kumar
Mr. D. Alagudurai
Dr. J. Raja
Dr. Chandrika Subramaniam
Mr. G. Senthil

பொது-7 பக்க 1
Vol. 7 No. 1

மார்ச்சு-பங்குனி 2050
January - March 2019

ISSN : 2321-0737
UGC Journal No.40719

பல்கலைக் கழக மானியக் குழு அங்கீகாரம் பெற்றத் தமிழ்ப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
UGC APPROVED INTERNATIONAL THAMIZH JOURNAL

சான்றிதழ்

Certificate

This is to certify that Dr. / Mr. / Ms.

முனைவர் த.கீதாஞ்சலி
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம்.கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

has Published a paper titled

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்சார் அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள்

Sl.No.50..... 51
Pages :270-273.

Published by

RAJA PUBLICATIONS

No. 10 (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalai,
Tiruchirappalli - 620 023, Tamil Nadu, India.
Mobile : 9600535241
Website : www.rajapublications.com

Chief Editor
Dr. M. Sadik Batcha

Associate Professor
PG and Research Department of Thamizh
Jamal Mohamed College (Autonomous)
Tiruchirappalli - 620 020, Tamil Nadu, India
Mobile : 94434 17242, Email : ms_batcha@yahoo.co.in

19 பகுதி-1
Part -1

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Advisory Editor

Dr. N. Chandrasegaran

Editorial Board

Dr. S. Kumaran

Dr. Oppila Mathivanan

Dr. R. Rajagopal

Dr. Aranga. Pari

Dr. PM. Jamahir

Dr. S. Rajaram

Dr. R. Velmurugan

Dr. S. Chitra

Dr. E.R. Ravichandran

Dr. Ganesan Ambedkar

Dr. K. Thilagavathi

Dr. P. Velmurugan

Dr. G. Sheik Meeran

Dr. P. Selvakumar

Dr. M. Karunanithi

Dr. A. Kaleel Rahman

Dr. A. Senthil Kumar

Dr. S. Tamil Velu

Dr. M. Arunachalam

Dr. R. Vijayarani

Dr. V. Dhanalakshmi

Dr. S. Ramesh

Dr. J. Chandrakala

Dr. C. Prabhakaran

Dr. P. Santhi

Prof. Balasundaram

Elayathamby

Dr. A. Thoufiq Rameez

Dr. S. Bharathi Prakash

Dr. J. Selva Kumar

Mr. D. Alagudurai

Dr. J. Raja

Dr. Chandrika Subramaniyan

Mr. G. Senthil

பல்கலைக் கழக மானியக் குழு அங்கீகாரம் பெற்றத் தமிழ்ப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

UGC APPROVED INTERNATIONAL THAMIZH JOURNAL

UGC Journal No.40719

செம்மொழித் தமிழ்

(பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)

(கலை & மனிதவியல்)

Journal of

Classical Thamizh

(A Quarterly International Multilateral Thamizh Journal)
(Arts & Humanities)

Published by

RAJA PUBLICATIONS

No. 10 (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalai,
Tiruchirappalli - 620 023, Tamil Nadu, India.

Mobile : 9600535241

Website : www.rajapublications.com

19 பகுதி-1
Part -1

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்சார் அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள்

முனைவர் த. கீதாஞ்சலி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம். கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

மனிதன் ஆடையில்லாமல் வாழ்ந்தது முதல் அறிவியல் கல்வி செழித்தோங்கும் இந்த விஞ்ஞானகாலம் வரை மனிதன் உணவைத் தேடி அலைந்த வண்ணமே இருக்கிறான். எனவே உணவு என்பது மனிதனுக்கு மிக முக்கியமானதாகும். உண்டியாகும் உணவை உழவுத்தொழில் மூலம்தான் கொடுக்க முடியும். விஞ்ஞானம் விண் வெளியைக் கையகப்படுத்தி விட்டபோதும் மனிதன் உண்பதற்கான உணவை மண்ணில் நட்டு, வளர்த்துத்தான் பெற வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய உழவியல் செய்முறைகளை ஐந்து கோணங்களாகப் பகுத்துக் கூறலாம். அவை 1) உழுதல் 2) உரமிடுதல் 3) களைநீக்குதல் 4) நீர்ப்பாய்ச்சுதல் 5) பயிர்ப்பாதுகாப்பு என்பனவாகும். இன்று விஞ்ஞானம் விரிவடைந்தாலும் இதே ஐந்து கோணங்களில்தான் இன்னும் விவசாயம் நடக்கிறது.

சங்ககாலப் புலவர்கள் பெரும்பான்மையோர் விவசாயம் சார்ந்த அறிவியல் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். சங்க இலக்கிய நூல்களின் குறிப்புகள் பல அக்காலத் தமிழர் சுற்றுச்சூழல் கெடாமல் இயற்கைமுறையில் விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். சிறுநிலத்தில் இயற்கை முறையில் விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். சிறுநிலத்தில் இயற்கையின் துணையோடு அதிக அளவு விளைச்சலையும் செய்து காண்பித்தனர்.

“ஒரு பிடி படியும் சீறிடம்
எழு களிறு புரக்கும் நாடு கிழவோயே”
(புறம்.40)

என்ற வரிகள் மூலம் சோழ மன்னன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் போற்றி ஆவூர் முலங்கிழார் பாடிய பாடலில் ஒரு பெண்யானை படுத்துறங்க சிறிய இடத்தில் ஏழு ஆண் யானைகள் உண்ணத்தக்க விளைபொருள் விளையும் வளமிக்க நாட்டுத் தலைவனே என்று பாடுகிறார். இதிலிருந்து நமக்குத் தெரிகிற செய்தி என்னவென்றால் சிறிய நிலப்பகுதியில் அதிக விளைச்சல் காணுகிற உழைப்பு, ஆற்றல், வேளாண்மையின் அறிவியல் சார்ந்த அறிவு போன்றவை பழந்தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பது தான்.

உணவை உண்டாக்கும் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு அடிப்படையானது நிலமும் நீருமாகும். “உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே” (புறம்.18) என்பதனால் விளங்கும். நில வளமும் நீர் வளமும் சேர்பவர் உடம்பையும் உயிரையும் கொடுத்து வாழ்வித்தவராவார். நீரின்றி அமையாது என்பதனை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். நீர்நிலை பெருக குளம், ஏரி ஆகியவற்றை அமைப்போர் புகழ்பெற்றவர் ஆவர். அவ்வாறு செய்யாதவர் புகழற்றவராவார். இதனை குடப்புலவியனார்.

“நிலன்நெளி மருங்கின் நீர்நிலைப்
பெருக
தட்டோர் அம்மஇவய் தள்ளாதோரே
தள்ளாதோர் இவண்
தள்ளாதோரே” (புறம்.18)

என்கிறார். வேளாண்மைக்கும், மனித வாழ்க்கைக்கும் நீர் எங்ஙனம் ஆதாரம் என்பதை உணர்த்தியுள்ளனர். நீரைத் தேக்கிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் தொழில்

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்சார் அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள்

முனைவர் த. கீதாஞ்சலி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம்.கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

மனிதன் ஆடையில்லாமல் வாழ்ந்தது முதல் அறிவியல் கல்வி செழித்தோங்கும் இந்த விஞ்ஞானகாலம் வரை மனிதன் உணவைத் தேடி அலைந்த வண்ணமே இருக்கிறான். எனவே உணவு என்பது மனிதனுக்கு மிக முக்கியமானதாகும். உண்டியாகும் உணவை உழவுத்தொழில் மூலம்தான் கொடுக்க முடியும். விஞ்ஞானம் விண் வெளியைக் கையகப் படுத்தி விட்டபோதும் மனிதன் உண்பதற்கான உணவை மண்ணில் நட்டு, வளர்த்துத்தான் பெற வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய உழவியல் செய்முறைகளை ஐந்து கோணங்களாகப் பகுத்துக் கூறலாம். அவை 1)உழுதல் 2)உரமிடுதல் 3) களைநீக்குதல் 4)நீர்ப்பாய்ச்சுதல் 5)பயிர்ப்பாதுகாப்பு என்பனவாகும். இன்று விஞ்ஞானம் விரிவடைந்தாலும் இதே ஐந்து கோணங்களில்தான் இன்னும் விவசாயம் நடக்கிறது.

சங்ககாலப் புலவர்கள் பெரும்பான்மையோர் விவசாயம் சார்ந்த அறிவியல் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். சங்க இலக்கிய நூல்களின் குறிப்புகள் பல அக்காலத் தமிழர் சுற்றுச்சூழல் கெடாமல் இயற்கைமுறையில் விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். சிறுநிலத்தில் இயற்கை முறையில் விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். சிறுநிலத்தில் இயற்கையின் துணையோடு அதிக அளவு விளைச்சலையும் செய்து காண்பித்தனர்.

“ஒரு பிடி படியும் சீறிடம்
எழு களிறு புரக்கும் நாடு கிழவோயே”
(புறம்.40)

என்ற வரிகள் மூலம் சோழ மன்னன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் போற்றி ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடிய பாடலில் ஒரு பெண்யானை படுத்திறங்க சிறிய இடத்தில் ஏழு ஆண் யானைகள் உண்ணத்தக்க விளைபொருள் விளையும் வளமிக்க நாட்டுத் தலைவனே என்று பாடுகிறார். இதிலிருந்து நமக்குத் தெரிகிற செய்தி என்னவென்றால் சிறிய நிலப்பகுதியில் அதிக விளைச்சல் காணுகிற உழைப்பு, ஆற்றல், வேளாண்மையின் அறிவியல் சார்ந்த அறிவு போன்றவை பழந்தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பது தான்.

உணவை உண்டாக்கும் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு அடிப்படையானது நிலமும் நீருமாகும். “உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே” (புறம்.18) என்பதனால் விளங்கும். நில வளமும் நீர் வளமும் சேர்பவர் உடம்பையும் உயிரையும் கொடுத்து வாழ்வித்தவராவர். நீரின்றி அமையாது என்பதனை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். நீர்நிலை பெருக குளம், ஏரி ஆகியவற்றை அமைப்போர் புகழ்பெற்றவர் ஆவர். அவ்வாறு செய்யாதவர் புகழற்றவராவர். இதனை குட்புலவியனார்.

“நிலன்நெளி மருங்கின் நீர்நிலைப்
பெருக
தட்டோர் அம்மஇவய் தள்ளாதோரே
தள்ளாதோர் இவண்
தள்ளாதோரே” (புறம்.18)

என்கிறார். வேளாண்மைக்கும், மனித வாழ்க்கைக்கும் நீர் எங்ஙனம் ஆதாரம் என்பதை உணர்த்தியுள்ளனர். நீரைத் தேக்கிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் தொழில்

நுட்பத்தை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே உணர்ந்து உணர்த்தினர்.

பண்டைத் தமிழர் பருவமறிந்து பயிர் செய்தனர் என்பதைப்

“பன்மர உயிர்சினை மின்மினி
விளக்கத்துச்

செல்மழை இயக்கங் காணும்” (நற்.44)

என்ற பாடலின் மூலமாகவும் மேலும் அவர்கள் பயிர் செய்வதில் ஊடுபயிர், மாற்றுப்பயிர், ஒரே பருவத்தில் பல பயிர்களை அடுத்தடுத்த இடங்களில் பயிர் செய்தல் போன்ற முறைகளையும் பின்பற்றி உள்ளனர் என்பதை,

“சிறுதினை கொய் இருவி வெண்காற்
காய்த்த அவரை” (ஐங்.284)

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

உழவியல் நுட்பம்

கார்காலத்தில் பெய்த பருவமழையால் ஈரப்பதம் நிறைந்த கழனிகளைப் புழுதி கலக்கப் பலமுறை உழுது வித்திட்டுத் தாளியடிக்கப்பட்ட நிலையில் பயிர்கள் பல கிளைகளையுடையதாக வளர்ந்து நிற்கும். அச்சமயம் களையை அடியினின்றுங் களைவதால் இலை தழைத்து நன்றாக விளைந்து நிற்கும் என்ற வேளாண் நுட்பக் கோட்பாட்டை,

“கார்ப் பெயற்களித்த பெரும்பாட்
டிரத்துப்

பூழிமயற்க பலவுழுது வித்திப்
பல்லி யாடிய பல்கிளைச் செல்விக்
களைகால் கழாலின்நோடு ஒலிபுகுத்தி”
(புறம்:120:2-4)

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் உழவியல் நுட்பத்தை உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

தமிழ் நாடெங்கும் நெல்லுக்கு அடுத்த நிலையில் கரும்பு உற்பத்தியானது கரும்பு பயிர் செய்யப்பட்ட இடம் கரும்பின் பாத்தி

என்றும் கரும்பின் கழனி என்றும் கூறப்பட்டது. முங்கிலைப் போல் கரும்பிற்கும் கணு உள்ளது. எனவே கரும்பு கழனிகளில் பயிர் செய்யப்படுகிற முங்கில் என்று அழைக்கப்பட்டது.

கரும்பைச் சாறு பிழியும் எந்திரங்களும், கரும்புச் சாற்றை வெல்லங் காய்ச்சும் ஆலைகளும் ஊர்கள் தோறும் இருந்தன. பாண்டி நாட்டுத் தேனூரில் ஆலைகள் இருந்தன என்பதை,

கரும்பின் எந்திரமும் களிற்றெதிர்
பிளிற்றும்
தேவர் கோமான் தேனூர்” (ஐங்.மரு 55)

என்ற பாடல் தெரிவிக்கிறது.

வெல்லத்துக்கு விசயம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. வெல்லக்கட்டியைச் சுருக்கமாகக் கட்டி என்றும் கூறினார்கள். வெல்லம் கரும்பின் தீஞ்சாறு என்றும் கூறப்பட்டது. அதனை,

“எந்திரமும் சிலைக்கும் துஞ்சாக்
கம்பலை
விசயம் அடுஉம் புகைகூழ் ஆலை
தொறும்”

கரும்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினார்
மிசைமின்” (பெரும்பாணா.260-262)

என்ற பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

நீர்த்தேக்கத் தொழில் நுட்பம்

வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு ஏரிகளில் இருந்து நீரினைப் பெறவும், நீரைத் தேக்கி வைத்துத் தேவையான பொழுது பயன்படுத்தவும் வாரி, மதகு, மடை, மடு போன்றவற்றைக் கட்டித் தமிழர் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இதனை, நீர்த்தேக்கங்களை வளைவாக அமைப்பதன் மூலம் நீரின் விசை வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம். இத்தொழில் நுட்பங்களைப் பற்றி பழந்தமிழர் அக்காலத்திலேயே அறிந்திருந்தனர் என்பதை,

“எண்ணாட் திங்கள் அனைய
கொடுகரை
தெண்ணீர்ச் சிறுகுளம்” (புறம்.118) (சநி)

“வருந்திக் கொண்ட வல்வாய்
கொடுஞ்சிறை
மீதில் கொடுநீர் போக்கி” (அகம்.346)

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.
நிலத்தைத் திருத்திப் பயிரிடுதல்

வேளாண்மை செய்வதற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்றி, நிலம் திருத்துதல் முதல் அறுவடை வரை உழவர்களுக்கு உதவிய கருவிகளே ‘வேளாண் கருவிகள்’ எனப்படும். இக்கருவிகளின் துணைக் கொண்டு காடுகளையும் காட்டிலுள்ள மரங்களையும் அழித்து விளைநிலமாக மாற்றினர்.

குறிஞ்சி நிலத்துப் புன்செய் நிலத்தைத் ‘துடவை’ (குறுந்.105) என்றும் பழமையான விளைநிலத்தை ‘முதைப்புனம்’ (குறுந்.105) என்றும் முல்லை நிலத்துத் தரிசாய்க் கிடந்த நிலத்தைக் ‘கரம்பை’ (குறுந்.400) என்றும் நிலங்களைப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

காட்டிலுள்ள மரங்களை வெட்டி அதனை எரியூட்டிப் பிறகு அதிலிருந்து வரும் அகில் புகை சூழ்ந்த செய்தியைக் குறந்தொகையில் காணலாம்.

“நறையகில் வயங்கிய நளிபுன
நறும்புகை” (குறுந்.339:1)

என்று திருந்திய நிலத்தில் உள்ள மரங்களை எரியூட்டிய செய்தியையும் எரித்த மரத்தின் சாம்பலை எருவாகப் பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் பழந்தமிழர்கள் மண்ணுக்கு மாசு வராமல் விவசாயத்தை மேம்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஆனால் இன்று நவீன விஞ்ஞானச் சிந்தனையில் எந்திரங்கள் துணையோடு செயற்கை உரம் தூவிச் செல்கின்ற விவசாயத்தில் மண்ணும்

வலுவிழந்து விதையும் தேய்ந்து விவசாயிகளின் உழைப்பு அழிந்து, விவசாயிகள் தவிக்கிற நிலையை இன்று காணமுடிகிறது. மண்ணுக்கு ஒவ்வாத செயற்கை முறையிலான இரசாயன உரத்தினை விவசாயத்தில், மண்ணில் இயற்கையும், மனிதனின் இயல்பும் மாறிக் கிடக்கிறது.

பழந்தமிழர் விவசாயத்தைத் தங்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதினர். அதனால் விவசாயம் தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களையும் அறிந்திருந்தனர். பூச்சிக்கொல்லியாக வேம்பு, நொச்சி ஆகியவற்றின் தழைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். களை எடுத்தல்

பயிரிடப்பட்ட நிலத்தில் பயிருடன் சேர்ந்து களையும் (புல், பூண்டு) வளரும். அதனைக் களைந்தால்தான் பயிர் நன்கு செழித்து வளரும் என்ற அறிவியல் நுட்பம் பண்டையோருக்கு இருந்திருக்கிறது. இக்களையெடுப்பு அல்லது களை மேலாண்மையைச் செய்யும்போது வயலில் உள் பயிர்களிடையே காணப்படும் நெய்தல் செடிகளை வேருடன் களைந்து வரப்பில் போட்டனர். வரப்பின் மீது பூத்தமையும், களை எடுத்தமையும்,

“கைவினை மாக்கள் செய்வினை
முடிமார்

கரும்புண் மலர்ந்த வாசங்கீழ்ப்பட
நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்
கொடியோரோ நிலம் பெயர்ந்துறைவே
மென்னாது

பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவிற் பூக்கும்
நின்னூர் நெய்தல்” (குறுந்.309:1-9)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலடியில் குறிக்கப்படுகின்றன. இன்றைய வேளாண் நுட்பத்தினால் முளைத்து வரும் முன்னே திரவ மருந்தையும் (liquid form) தூள் மருந்தையும்

(power form) பயன்படுத்தித் தடுத்து விடுகின்றனர்.

அறுவடை

தினை மிகுதியாக விளைந்தமையால் பகல் முழுமையும் அறுவடை செய்துள்ளனர். பகலைக் காட்டிலும் இரவில் அறுவடை செய்து செய்தியை,

“சிறுதினை விளைந்த வியன்கணிரும் புனத்து

இரவு அரிவாரிற் தொண்டகச் சிறுபறை” (குறுந். 375:2-3)

என்ற பாடலில் காணலாம். “தொண்டகச் சிறுபறை” என்பது தோலால் செய்யப்பட்ட ஓர் இசைக்கருவியாகும்

சங்ககால வேளாண் தொழில்நுட்பத்தால் வேளாண் கருவிகளும் பயிர் நுட்பமும், ஊடுபயிர்நுட்பமும், களை எடுத்தலும் ஆகிய பல் வேறு தொழில் நுட்பத்துடன் செயல்பட்டதையும், நிலங்களைத் திருத்திப்பயிரிட்டதன் மூலம் விளைநிலத்தை அதிகரிக்கும் சங்க காலத்தாரின் எண்ணமும் தெளிவாகிறது. இன்றைய நவீன வேளாண் தொழில்நுட்பத்தின் விளைவாகப் புதிய புதிய கருவிகளும், புத்தம்புது அணுகுமுறைகளும் கொண்டு பயிரிடுவதையும் அறியமுடிகிறது இம்முறை அனைத்தும் அன்றைய சங்ககாலத் தமிழரின் எச்சங்களின் வழிவந்த நாகரிக வளர்ச்சியின் தோற்றங்களே என்பது இக்கட்டுரையின் வழி புலனாகின்றது.

❧